

Pođtovani, budući da radim u instituciji koja je izravno povezana s pravilnim izričajima i govorom, u što, dakako, valja ubrojiti i ljepotu, da bude lakše primljeno ono što se izriče, živo sam zainteresiran za PRAVOPIS. Ako je to u smislu pomirenja, to je vrlo lijepo. No, kako i sami vidite, često je u povijesti upravo takva težnja za pomirenjem bila zlorabljena od onih koji su nas htjeli podjarmiti. Najprije dakako u složenici (srpsko-hrvatski), da bi se onda jedan dio te složenice jednostavno izbrisao (hrvatski), a ostao bi samo srpski. Tu se doista na hladno puše. S novosadskim se pravopisom ponešto i postiglo u tom smjeru hrvatskoga popuštanja, pa se onda došlo do zaključka, pa svi tako govore... Normalo je tako govore, jer im je već ušlo i kroz medije, koji uostalom ni ne vode dovoljno brige o čistoći hrvatskoga jezika i izričaja. I tako malo po malo ipak se ide za objedinjavanjem jezika umjesto za isticanjem samostojnosti i posebnost i razvoju hrvatskoga jezika, što uostalom vi i bolje znate. Samo želim napomenuti da nas se ne vraća u nekakvo prisilno, premda prilagođeno, ali zato i podmuklo bratstvo-jedinstvo na jezičnom planu. Valja, dakle, voditi računa o iskonskoj hrvatskoj baštini i nalaziti usporednice u hrvatskih autora (književnika). Sjećam se da mi je jedan poznati lektor dr. Mirko Cerovac govorio da bi on i Krležin tekst izcrvenio... Kadšto čak ni oni koji pišu knjige nisu na dovoljnoj razini pravopismenosti...

Uz srdačne pozdrave

p. Vatroslav Halambek, SJ

urednik Hrvatskog programa na Vatikanskom radiju